

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 50/23

Luxemburg 20. marca 2023

Rozsudok vo veci C-522/21

Saatgut-Treuhandverwaltung (KWS Meridian)

Ochrana práv k odrodám rastlín: nie je stanovená minimálna úroveň kompenzácie

Ustanovenie stanovujúce minimálnu paušálnu sumu, vypočítanú na základe štvornásobku licenčného poplatku ako náhrady za opakované a úmyselné porušenie, je neplatné

Saatgut-Treuhandverwaltung (ďalej STV) je združenie držiteľov chránených práv k odrodám rastlín, ktorého úlohou je obhajovať práva svojich členov, a to najmä presadzovať ich práva na informácie a nároky na úhradu.

STV žiada pred nemeckými súdmi náhradu škody od poľnohospodára, ktorý bez súhlasu neoprávnene vysadil chránenú odrodu ozimného jačmeňa KWS Meridian.

Súd, ktorý v danej veci rozhodoval, mal pochybnosti o platnosti ustanovenia obsiahnutého vo vykonávacom nariadení prijatom Komisiou. Nariadenie stanovuje, že držiteľ práva môže v prípade opakovaného a úmyselného porušenia požadovať minimálnu paušálnu sumu vypočítanú na základe štvornásobku licenčného poplatku.¹ Následne v tejto súvislosti predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku.

Súdny dvor vo svojom rozsudku vyhlásenom 16. marca 2023 konštatoval, že sporné ustanovenie je neplatné.

Ustanovenie stanovuje minimálnu paušálnu sumu vypočítanú na základe priemernej výšky licenčného poplatku, hoci výška poplatku nemôže sama osebe tvoriť základ na určenie škody, pretože nemusí nevyhnutne súvisieť s touto škodou.

Okrem toho stanovenie minimálnej paušálnej sumy ako náhrady škody, ktorú utrpel držiteľ, je v rozpore s povinnosťou držiteľa preukázať rozsah utrpenej škody. Ustanovenie iba predpokladá dôkaz o existencii opakovaného a úmyselného zásahu do práv držiteľa.

Okrem toho je ustanovenie v rozpore so zákazom represívnej náhrady škody stanoveným právom Únie. Stanovenie úrovne kompenzácie na minimálnu paušálnu sumu vypočítanú na základe štvornásobku priemernej výšky licenčného poplatku môže viesť k represívnej náhrade škody.

Napokon ustanovenie neprípustne obmedzuje voľnú úvahu súdu, ktorý koná vo veci, stanovením nevyvrátiteľnej domnienky o minimálnom rozsahu škody, ktorú utrpel držiteľ.

Z týchto dôvodov Súdny dvor konštatuje, že Komisia prekročila rozsah svojej vykonávacej právomoci.

POZNÁMKA: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom a tribunálom členských štátov v sporoch, v ktorých rozhodujú, aby Súdnemu dvoru predložili otázky týkajúce sa výkladu práva alebo platnosti aktu Európskej únie. Súdny dvor sám o spore nerozhoduje. Je to na vnútroštátnom súde alebo tribunáli, aby prípad riešil v súlade s rozhodnutím Súdného dvora, ktoré je tiež záväzné pre iné vnútroštátne súdy alebo tribunály, pred ktorými je podobná otázka nastolená.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.
[Úplné znenie rozsudku](#) je zverejnené na internetovej stránke CURIA v deň doručenia.

Preklad z anglického jazyka zabezpečili pracovníci ÚPV SR.

¹ Článok 18 ods. 2 nariadenia Komisie (ES) č. 1768/95 z 24. júla 1995, ktorým sa vykonávajú pravidlá o výnimke pre poľnohospodárstvo ustanovenej v článku 14 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2100/94 o právach Spoločenstva k odrodám rastlín (Ú. 1995 L173, s. 14), v znení nariadenia Komisie (ES) č. 2605/98 z 3. decembra 1998 (Ú. v. ES L 328, s. 6).

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 50/23

Luxemburg 20. apríla 2023

Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-775/21
|Blue Air Aviation a C-826/21| UPFR

Šírenie hudobného diela ako hudobnej kulisy v dopravnom prostriedku na prepravu cestujúcich predstavuje verejný prenos v zmysle práva Únie.

To však neplatí v prípade samotnej inštalácie zvukového zariadenia a prípadne softvéru umožňujúceho šírenie hudobnej kulisy v dopravnom prostriedku.

Dve rumunské organizácie kolektívnej správy autorských práv a s nimi súvisiacich práv v hudobnej oblasti podali žaloby jednak proti leteckej prepravnej spoločnosti Blue Air a jednak proti rumunskej železničnej dopravnej spoločnosti CFR s cieľom dosiahnuť zaplatenie dlžných odmien a pokút za nelicencované šírenie hudobných diel na palube lietadiel a v osobných vozňoch.

Odvolačný súd Bukurešť, ktorý prejednáva tieto veci, sa Súdneho dvora predovšetkým pýta:

- či šírenie hudobného diela alebo časti hudobného diela v komerčnom lietadle obsadenom cestujúcimi, a to pri vzlete, pristátí alebo kedykoľvek počas letu, prostredníctvom všeobecného systému ozvučenia lietadla predstavuje verejný prenos;
- či železničný dopravca používajúci železničné vozne vybavené systémom ozvučenia na účely oznamovania informácií cestujúcim uskutočňuje verejný prenos.

Súdny dvor rozhodol, že **šírenie hudobného diela ako hudobnej kulisy v dopravnom prostriedku na prepravu cestujúcich predstavuje verejný prenos** v zmysle práva Únie.² **Samotná inštalácia zvukového zariadenia a prípadne softvéru umožňujúceho šírenie hudobnej kulisy v dopravnom prostriedku však nepredstavuje takýto prípad. V dôsledku toho právo Únie bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje vyvrátenú domnienku verejného prenosu hudobných diel založenú na existencii systémov ozvučenia v dopravných prostriedkoch.**

Súdny dvor najskôr pripomenul, že členské štáty poskytujú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel vrátane sprístupňovania ich

diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí. Autori teda disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diel a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel prenos zakázať.

V tejto veci Súdny dvor uviedol, že šírenie hudobného diela ako hudobnej kulisy v dopravnom prostriedku na prepravu cestujúcich, **ktoré uskutočňuje prevádzkovateľ tohto dopravného prostriedku**, predstavuje verejný prenos tohto diela, keďže na jednej strane tento prevádzkovateľ tým s plnou znalosťou dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu. Bez tohto zásahu by títo zákazníci v zásade nemohli využívať šírené dielo. Na druhej strane toto dielo je sprístupnené všetkým skupinám cestujúcich, ktoré súčasne alebo postupne využili tento dopravný prostriedok.

Naproti tomu samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos sa samo osebe nerovná prenosu. Právo Únie preto bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje vyvrátenú domnienku verejného prenosu založenú na existencii systémov ozvučenia v dopravných prostriedkoch. Takáto právna úprava totiž môže viesť k uloženiu povinnosti zaplatiť odmenu za samotnú existenciu týchto systémov ozvučenia v týchto dopravných prostriedkoch, a to aj v prípade neexistencie akéhokoľvek aktu verejného prenosu.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.
Úplné znenie rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA
v deň vyhlásenia rozsudku.

² Ide o smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; mim. vyd. 17/001, s. 230).